

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvy Šiškeové a soudce JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **N. K.**, zastoupeného JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Na Baních 1535, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, č. j. KRPS-327590-43/ČJ-2019-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2020, č. j. 48 A 2/2020 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaná v návěti uvedeným rozhodnutím podle § 129 odst. 7 ve spojení s § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně

některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla napadeným rozhodnutím prodloužena „nejdéle o 60 dnů“.

[2] Žalovaná dne 2. 12. 2019 zajistila žalobce z důvodu uvedeného v § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Rozhodnutím ze dne 3. 12. 2019 žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobce zajistila na dobu 30 dnů za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 1. 2020, č. j. 53 A 20/2019 – 55, zamítl. Jelikož nebylo během třicetidenní doby možné předání žalobce realizovat, byla doba trvání zajištění následně rozhodnutím ze dne 20. 12. 2019 prodloužena do 24. 1. 2020, rozhodnutím ze dne 21. 1. 2020 prodloužena do 24. 2. 2020 a konečně napadeným rozhodnutím ze dne 21. 2. 2020 žalovaná dobu zajištění prodloužila nejdéle o 60 dnů.

[3] Ministerstvo vnitra oznámilo žalované dne 5. 12. 2019, že ve věci žalobce byl zahájen postup podle nařízení Dublin III a odeslána žádost o přijetí zpět do Bulharské republiky jakožto odpovědného členského státu. Poté ministerstvo žalovanou vyrozumělo, že Bulharská republika souhlasila s přijetím žalobce zpět. Ministerstvo následně opatřeními ze dne 7. 1. 2020, 20. 1. 2020 a 17. 2. 2020 žalované sdělilo, že žalobce podal proti jeho rozhodnutí o přemístění do odpovědného členského státu žalobu spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Dne 7. 3. 2020, tj. po vydání napadeného rozhodnutí, ministerstvo žalovanou informovalo, že dne 26. 2. 2020 nebyl žalobě žalobce proti rozhodnutí o přemístění přiznán odkladný účinek a že šestitýdenní lhůta pro realizaci předání trvá do 8. 4. 2020.

[4] Žalovaná vyšla v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména z toho, že skutečným cílem žalobcovy cesty je Francie a nemá zájem setrvat na území České republiky, natož se vrátit do Bulharské republiky. Žalobce opustil Afghánistán kvůli problémům s rodiči své snoubenky, kteří nesouhlasili s jejich sňatkem a hrozili mu zabitím. V Bulharské republice požádal o azyl, ale nevyčkal do doby pravomocného rozhodnutí o žádosti a pokračoval ve své cestě do Francie. Na území České republiky vstoupil a pobýval bez platného víza a platného cestovního dokladu. Žalovaná tudíž dospěla k závěru, že žalobce bude v souladu s nařízením Dublin III navrácen do Bulharské republiky, která je odpovědná za provedení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož vzhledem k okolnostem případu hrozilo podle žalované vážné nebezpečí útěku, byl žalobce zajištěn, přičemž zajištěním nedošlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Prodloužení doby zajištění napadeným rozhodnutím žalovaná odůvodnila dále tím, že jí ministerstvo dne 17. 2. 2020 oznámilo, že žalobce podal proti rozhodnutí ministerstva o přemístění žalobu spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Podle nařízení Dublin III se šestitýdenní lhůta pro realizaci předání prodlužuje tak, že nově se počítá od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku.

pokračování

V době vydání napadeného rozhodnutí nicméně o žalobě ani návrhu na přiznání odkladného účinku nebylo ještě rozhodnuto, a proto bylo vhodné dobu trvání zajištění prodloužit. Dobu 60 dnů žalovaná označila za zcela přiměřenou a odpovídající, neboť v této době lze reálně předpokládat uskutečnění předání žalobce Bulharské republice.

[5] Žalobu proti napadenému rozhodnutí, jíž se žalobce bránil výhradně proti prodloužení doby zajištění, krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví jako nedůvodnou zamítl. Žalobce svůj výklad založil na tvrzení, že nelze vyloučit, že v den vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění bude zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku a začne tak běžet šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění. Žalobce proto dovodil, že nelze stanovit delší než šestitýdenní dobu zajištění. Krajský soud se nicméně s tímto výkladem neztotožnil. Z žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32, neplyne, že by žalovaná při rozhodování o prodloužení zajištění nemohla učinit odhad o tom, kdy soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí o přemístění. Naopak, z výše uvedeného rozsudku vyplývá, že pokud byla žaloba proti rozhodnutí o přemístění podána, správní orgán může v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. Napadené rozhodnutí však bylo vydáno v době, kdy již probíhalo řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí o přemístění spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku této žalobě, o němž nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí ještě rozhodnuto. Právě z důvodu, že žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí nemohla vědět, kdy a jak bude rozhodnuto o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku, nebyla při stanovení prodloužené doby zajištění omezena pouze šestitýdenní dobou. Za takové situace mohla žalovaná prodloužit dobu zajištění nejen o šest týdnů, nýbrž také o očekávanou dobu, kdy soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku, jelikož v případě negativního rozhodnutí započne běh nové šestitýdenní lhůty pro přemístění žalobce. Dobu 18 dnů, které zbydou po odečtení 42 dnů (6 týdnů) od šedesátidenní doby stanovené napadeným rozhodnutím, pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku a nabytí právní moci takového rozhodnutí, krajský soud nevyhodnotil jako zcela nepřiměřenou.

[6] Krajský soud v této souvislosti upozornil také na to, že nabytí právní moci rozhodnutí soudu o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o přemístění je okamžikem pro počátek běhu šestitýdenní lhůty pro přemístění „minimálním“, tedy nejdřívějším. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017 – 29) i Soudního dvora Evropské unie (viz rozsudek ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16, *Mohammad Khir Amayry proti Migrationsverket*), z níž vyplývá, že nejzazší dobu pro přemístění, a tedy i zajištění, představuje až šest týdnů po vydání konečného rozhodnutí o odvolání nebo žádosti o přezkum. Krajský soud tudíž nemohl dobu 18 dnů považovat za zcela nepřiměřenou. Rovněž dílčí námitku směřující proti formulaci výroku napadeného rozhodnutí soud neshledal důvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Z čl. 28 nařízení Dublin III podle mínění stěžovatele jednoznačně vyplývá, že v případě rozhodování o prodloužení zajištění za účelem předání cizince podle nařízení Dublin III nelze stanovit dobu zajištění delší než šest týdnů od vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění. Takové rozhodnutí zakládá potenciál nezákonného omezení osobní svobody cizince. Pakliže by bylo možné dobu 60 dnů prodloužení zajištění akceptovat, mohlo by v den vydání správního rozhodnutí být soudem rozhodnuto o zamítnutí návrhu cizince na přiznání odkladného účinku jeho žalobě proti rozhodnutí o přemístění, a následně by zajištění mohlo pokračovat i po uplynutí šestitýdenní lhůty pro jeho předání. V takové situaci by cizinec neměl možnost se soudně bránit proti svému nezákonnému omezování osobní svobody, neboť takové rozhodnutí by podle logiky napadeného rozhodnutí bylo v souladu se zákonem, navíc by v době nezákonného zajištění již uplynula lhůta pro podání žaloby. Cizinec by proto byl nucen spolehnout se na libovůli žalované, přičemž v případě podání správní žaloby by nemohl využít ani institutu žádosti o propuštění ze zařízení, neboť by neuplynula lhůta 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. Takovou interpretaci stěžovatel považuje za neudržitelnou a nesouladnou s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nejzávažnějším důvodem pro prodloužení zajištění byla skutečnost, že stěžovatel podal proti rozhodnutí ministerstva o jeho přemístění do odpovědného členského státu žalobu společně s návrhem na přiznání odkladného účinku. Kdyby stěžovatel tyto kroky nepodnikl, žalovaná by rozhodnutí o prodloužení zajištění nevydala. Žalované je již známo, že podané žalobě soud odkladný účinek nepřiznal. Na základě této skutečnosti ministerstvo přistoupilo k plánování transferu stěžovatele do odpovědného členského státu. Dne 22. 4. 2020 byl stěžovatel propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců a obdržel výjezdní příkaz.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na

pokračování

základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

[12] Podle čl. 28 odst. 3 prvního pododstavce nařízení Dublin III musí být zajištění co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu nezbytnou k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

[13] Podle čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III platí, že pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

[14] Podle čl. 28 odst. 3 čtvrtého pododstavce nařízení Dublin III věty první v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.

[15] Ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie“. Podle odst. 3 citovaného ustanovení platí, že nelze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.

[16] Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

[17] V posuzované věci je sporná pouze jediná otázka, a to zda v případě rozhodování o prodloužení zajištění za účelem předání cizince v souladu s nařízením Dublin III může být rozhodnuto o prodloužení zajištění cizince na dobu přesahující šest týdnů.

[18] Stěžovatel je přesvědčen, že doba prodloužení zajištění měla být stanovena nejvýše na šest týdnů, neboť jakékoliv delší zajištění představuje potencialitu nezákonného omezování osobní svobody. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však tento závěr z nařízení Dublin III nevyplývá. Na základě čl. 28 nařízení Dublin III přichází v úvahu různé varianty limitů maximální doby trvání zajištění. Děje se tak v závislosti na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí či přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, případně zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. V případě, že je proti rozhodnutí o přemístění takový opravný prostředek podán (např. žaloba ve smyslu § 172 zákona o pobytu cizinců), může správní

orgán v jakékoliv fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o oprávněném prostředku. V případě negativního rozhodnutí, tj. nepřiznání odkladného účinku žalobě, totiž od tohoto okamžiku započne běh nové šestitýdenní lhůty pro přemístění žalobce ve smyslu čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j.7 Azs 11/2015 – 32).

[19] Jak krajský soud správně uvedl, právě z toho důvodu, že správní orgán nemůže vědět, kdy a jak bude o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnuto, není doba prodloužení jako taková omezena striktním šestitýdenním limitem, nýbrž se odvíjí od očekávaného okamžiku rozhodnutí o daném návrhu. Až od okamžiku skončení odkladného účinku odvolání či žádosti o přezkum totiž začíná plynout nepřekročitelná lhůta šesti týdnů, kterou členský stát nemůže při zajištění cizince přesáhnout. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy již probíhalo řízení o žalobě proti rozhodnutí o přemístění spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku, avšak ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo o tomto návrhu soudem rozhodnuto. Žalovaná tudíž v okamžiku rozhodování o prodloužení doby zajištění nemohla vědět, kdy a jakým způsobem bude o daném návrhu rozhodnuto, a právě z tohoto důvodu nebyla při prodloužení doby zajištění limitována šestitýdenní dobou. Naopak, trvání zajištění mohla prodloužit o přiměřenou a individualizovanou dobu, v níž soud podle očekávání rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku. Dobu v délce 18 dnů přitom nelze považovat za zcela nepřiměřenou. V tomto ohledu se proto Nejvyšší správní soud plně ztotožnil s právním hodnocením provedeným krajským soudem a v postupu žalované při stanovení doby prodloužení zajištění neshledal žádné pochybení.

[20] K námitce stěžovatele týkající se možné situace, kdy v den vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění zároveň soud rozhodne o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku, Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o námitku toliko hypotetickou. Stěžovatel namítal pouhou potencialitu nezákonného omezení osobní svobody; netvrdil, že k nezákonnému omezení z důvodu souběhu šestitýdenní lhůty podle čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III a (delší) doby prodloužení zajištění v daném případě skutečně došlo. Uvedené ostatně vyplývá také z obsahu správního spisu, viz č. l. 149 – 162 (napadené rozhodnutí ze dne 21. 2. 2020) a č. l. 177 (oznámení o průběhu řízení, podle něž byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut dne 26. 2. 2020), tj. napadené rozhodnutí předcházelo rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného účinku. Taková kasační námitka přesahuje skutkový rámec nyní projednávaného případu a nemá tudíž pro rozhodnutí ve věci význam.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo

pokračování

na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

[23] Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 2/2020 – 29 ze dne 3. 3. 2020 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa; ten zastupuje stěžovatele i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 věta poslední s. ř. s.) Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem DPH, byla odměna za zastupování (3 400 Kč) dále zvýšena o částku odpovídající této dani. Celkově tedy odměna ustanoveného zástupce činí 4 114 Kč. K uhrazení této částky stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu